

Ellen De Vriend

Spoorloos

Deel twee in de serie 'Een Zeelandthriller'

DE FONTEIN

Maandag 3 maart

1

‘Nu al?’ kreunt Roos Latuheru als de wekker gaat. Slaapdrongen grabbelt ze naar haar telefoon op het nachtkastje. Ze pakt het toestel op, kijkt naar de digitale cijfers die écht 07.00 aangeven en zet het geluid stil. Ze veegt haar warrige zwarte krullen uit haar gezicht, draait zich om en drukt een zoen op de mond van de man die naast haar in het tweepersoonsbed ligt. Haar hand rust op het zachte katoen van zijn T-shirt. Ze voelt zijn warmte en ruikt nog een zweem van de aftershave die hij gisteren heeft gebruikt.

Zijn hand gaat strelend over haar rug. ‘Blijf nog even,’ mompelt hij. Slaapdrongen zijn Werners ogen op haar gericht. Zijn donkerbruine haar valt slordig over zijn voorhoofd.

Maar wat graag zou Roos nog een paar uurtjes tegen hem aan kruipen. Haar knappe man met zijn zeeblauwe ogen en zijn karakteristieke trekken. Ze begrijpt nog steeds niet wat hij in haar zag en nog steeds ziet. ‘Kan niet op mijn eerste dag na de vakantie.’ Haar stem klinkt een beetje schor. Het was de vorige avond niet erg laat geworden, maar Werner had een fles sauvignon blanc opengetrokken, die ze leeg hebben gedronken. Dat was misschien net iets te veel geweest. Maar ze wilden het vakantiegevoel nog even vasthouden. Omdat ze altijd aanhankelijk wordt van alcohol was er van een lange nachtrust geen sprake.

Resoluut zwaait ze haar lange zongebruinde benen buiten het bed, terwijl Werner zich nog eens lekker omdraait. Hij hoeft pas rond elf uur aan de slag in zijn strandpaviljoen Pier 58. Begin maart komen daar nog niet echt veel gasten, maar hij is het een en ander aan het verbouwen en aan het schilderen om klaar te zijn voor het nieuwe seizoen. Onderhoud doen houdt nooit op, zegt hij altijd. Dat geldt zeker voor een houten paviljoen dat onderhevig is aan het zout van de zee en alle Zeeuwse stormen.

Op de automatische piloot neemt ze een snelle douche, kleedt zich aan en poetst haar tanden. Duf kijkt ze naar haar spiegelbeeld. Zwarte krullen. Bruine ogen. Slank. Ze is er niet ontevreden mee, alleen mochten haar borsten wel wat voller zijn dan de 80B die ze nu heeft. Gelukkig zijn er push-upbeha's uitgevonden. Ze brengt een minimale hoeveelheid make-up aan.

Gapend loopt ze de trap af naar de keuken, die op de begane grond is. Daar vult ze de etensbak van Mevrouw Jansen met brokjes en het andere bakje met schoon water. Ze pakt haar favoriete camelkleurige colbert van de kapstok, omdat ze dat professioneel vindt staan op haar werk. Daaroverheen trekt ze haar korte witte teddyjas aan.

Ze pakt haar sleutelbos van het haakje in de hal, geeft de kat nog een aai over haar kopje en haast zich door de achterdeur naar buiten.

Doordat de zon rond halfacht opkomt is het al niet meer donker. Roos is blij met die belofte van de lente. Sinds ze vorig jaar een man in haar tuin aantrof, houdt ze er niet van om in het donker te lopen. De duisternis in de tuin bevat ineens iets onheilspellends.

Hun huis staat aan het eind van de korte doodlopende straat met heggen aan weerszijden en heeft maar aan één kant burens. Aan de andere kant grenst de tuin aan de zeedijk met daarop de befaamde boulevard van Vlissingen. Ze had het huis al prachtig gevonden toen de ouders van Werner er nog woonden, maar ze had nooit verwacht zelf nog eens op die plek te wonen.

Het is een graad of vier, maar het voelt aan alsof het vriest. Ze trekt de rits van haar jas nog wat verder omhoog. Wat een contrast met vorige week, toen ze nog in haar bikini op het strand lag. Verlangend denkt ze terug aan de twee weken vakantie op Curaçao, het eiland waar haar zus Caro en haar man Roy tijdelijk wonen omdat hij daar bij de marine zit.

Door de gesprekken met haar zus heeft ze tijdens de vakantie veel nagedacht over haar ouders, die in 2021 in Frankrijk overleden na een ongeluk met hun kano. Ze vond het confronterend om de Maleise woorden te horen die Caro onbewust sprak. Ze zijn opgevoed met de Nederlandse taal, omdat hun moeder Nederlandse was, maar kenden door hun vader en zijn vele ooms en tantes wel de Molukse cultuur, normen en waarden.

Roos vindt het jammer dat Werner en zij zo weinig samen thuis zijn doordat ze allebei zo'n drukke baan hebben. Rechercheur zijn hoort gewoon bij haar. Ze zou geen ander beroep kunnen bedenken dat ze zou willen hebben. En Werner is samen met zijn zus Nicole eigenaar van het strandpaviljoen waar hij vanaf mei vijf dagen per week tot middernacht werkt.

Als teamchef van de districtsrecherche Zeeland werkt ze zelf, als er een zaak is, soms ook dag en nacht door. Dat hoort nu eenmaal bij haar baan. Aan minder uren werken moet ze nog absoluut niet denken. Negen maanden geleden is ze vanuit Utrecht naar Zeeland verhuisd om samen te gaan wonen en aan haar nieuwe baan te beginnen.

Met ferme passen loopt ze over het tegelpad aan de zijkant van het huis naar de voorkant. De grote bladeren van de schoenlappersplant hangen over het pad. Roos vindt de plant zo mooi omdat die nu al roze bloeit.

Net voordat ze in haar zwarte Porsche stapt, voelt ze de eerste ijsskoude regendruppels op haar gezicht. Ze had haar auto beter in de garage kunnen zetten, maar dat vindt ze altijd zo'n gedoe. Gevolg is dat de autoruiten nu aan de binnenkant beginnen te beslaan. Ze erfde de oldtimer uit 1976 van haar ouders.

Met de ramenwisser die er ligt veegt ze de voorruit schoon, waarna ze de motor start en achteruit de oprit af rijdt. Het grind knerpt onder haar wielen en springt weg. Kleine steentjes rammelen in de wielkasten.

Langs de ruitenwissers kijkt ze naar de grijze omgeving en het natte wegdek dat glanst in het licht van de koplampen.

Tien minuten later parkeert ze haar auto op het afgesloten terrein naast het politiebureau aan de Althoornweg in Middelburg. Een groot goudkleurig gebouw waar de Zeeuwse recherche sinds 2024 is gehuisvest, net als de leiding, het basisteam Walcheren, de Forensische Opsporing en de vreemdelingenpolitie. Het telt vier verdiepingen waar ongeveer vierhonderdvijftig politiemensen werken. Ze denkt terug aan de eerste keer dat ze het pand betrad, met een bonzend hart en klamme handen. Toch had ze zich verrassend snel aangepast en haar plek gevonden.

Roos sluit haar auto af en sprint naar de personeelsingang omdat het harder is gaan regenen. Ze houdt niet van regen. Alleen als ze warm naast Werner in bed ligt. Het deurslot zoemt zodra ze haar pas toont. Via het auditorium, de centrale hal waar iedereen die aan de binnenkant van het gebouw werkt op uitkijkt, loopt ze rechtdoor naar de trap, waar een paar collega's met elkaar staan te praten. Haar schoenen laten natte afdrukken achter op de vloer.

Vanaf de trap kan ze in de andere werkruimten kijken, die gedeeltelijk glazen wanden hebben, als een rij aquariums waarin collega's aan het werk zijn. Het hele interieur bestaat uit licht hout en frisse witte en blauwe kleuren.

Op de eerste verdieping hangt ze haar jas in de garderobe en pakt haar spullen uit haar locker.

Toen ze in Zeeland begon, had ze niet zo'n gloednieuw pand verwacht. Het enige waar ze nog steeds niet aan is gewend is dat er bijna geen deuren zijn. Alle werkruimten zijn open.

'Goedemorgen, Cor,' zegt ze tegen de lange, brede man die met zijn rug naar haar toe in de teamkamer door het raam naar buiten kijkt.

Ze is blij dat ze hem weer ziet. Haar oudste en meest ervaren teamlid. Hij staat bekend als een rechtvaardige en goede onderzoeker. Ze vindt het fijn om met hem samen te werken; direct al vanaf het begin gaf hij haar een veilig gevoel. Hij is opgegroeid in Goes en een fanatiek wielrenner. Regelmatig doet hij nog mee aan koersen.

Ze loopt naar de koffiemachine en drukt op een paar knoppen, waarna het apparaat met veel kabaal koffie zet.

Met de koffiebekers die ze van Werner kreeg en waarop een Zeeuwse knoop staat en de tekst *VOE JOE VAN MIEN* gaat ze naast Cor Bosveld voor het raam staan, kijkend naar het sombere winterweer.

‘Zo, vakantiegevoel. Heb je het naar je zin gehad?’ Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef.

‘Het was heerlijk om even niets te hoeven doen en mijn zus een paar weken te zien, en het weer is daar geweldig.’ Ze kijkt naar de regen die tegen de ramen slaat. De druppels die over het glas lopen leggen een waas over de omgeving.

‘Hoe was het hier?’ Ze neemt een slok koffie.

‘Niks bijzonders. We hebben een aantal inbraken en pogingen daartoe opgehelderd. *Home invasions*, zeggen ze tegenwoordig, maar ik woon in Nederland. En er is weer een groep zeer actief bezig om ouderen geld en sieraden af te troggelen. Verder is een bewoner van het Witte Huis uit de gracht gevist.’

De daklozenopvang, begrijpt Roos. ‘Was hij nog te redden?’

‘Zij. Helaas niet. Ziekte van Heineken. De seriemoordenaars hebben gewacht tot jij weer terug bent.’ Het subtiele netwerk van lachrimpeltjes rond zijn ogen wordt duidelijker.

‘Poeh! Spot er maar niet mee. Ik hoop dat er voorlopig niet meer van dat soort zaken komen.’ Haar gedachten dwalen af naar augustus vorig jaar, toen drie vrouwelijke hardloopters op Walcheren in Midden-Zeeland het slachtoffer werden van een seriemoordenaar. Het laatste slachtoffer was collega en teamlid Ella Mulder geweest. Dat was bijzonder tragisch en had een flinke impact op het team.

Als ze haar ogen sluit kan ze zich nog altijd het beeld van Ella, toen ze haar vonden, herinneren.

Uiteindelijk konden er negen dodelijke slachtoffers, gemaakt in de loop van vele jaren, aan Frans Franken gelinkt worden, maar Roos is ervan overtuigd dat er heel veel meer moeten zijn. Ook waren er flink wat misbruikte en mishandelde vrouwen. In de bijna twaalf jaar dat Roos bij de recherche werkt, heeft ze niet eerder met iemand te maken gehad die in zijn buurt kwam. De pers noemde hem de ‘Vlissingse Lady Killer’.

Roos ziet hoe haar nieuwe teamlid, Nina Poortvliet, haar motor parkeert. Ze gooit haar been over het zadel en loopt met gebogen hoofd en haar helm aan haar arm naar de personeelsingang. Ze is negenentwintig en heeft al drie jaar bij de recherche in Rotterdam gewerkt. Voor haar vakantie heeft Roos nog maar een maand met haar gewerkt. Hoofdinspecteur Berend van Noppen had gesprekken met Nina en haar leidinggevende gevoerd. Roos weet dat ze heel wat heeft meegemaakt, waarover Berend richting zijn team niets heeft losgelaten. Zo wilde Nina het, omdat ze haar verleden achter zich wil laten. Vanaf de eerste dag in haar team voelde Roos een klik met haar.

Roos zet haar beker op haar bureau met de twee grote beeldschermen en gaat zitten. Haar vingers bewegen snel over het toetsenbord. Ze logt in en ergert zich aan de cursor, die traag rondjes blijft draaien alsof hij is vergeten wie ze is.

Piepende schoenzolen klinken in de gang en daarna het klingelende geluid van de metalen hangers in de garderobe.

Inspecteur Jan-Peter Groen komt de ruimte binnen. Hij is bijna twee meter lang, heeft brede schouders en een baardje van een paar dagen. Zijn haar en gezicht glanzen van de regen.

Hoewel zijn uiterlijk bijzonder aantrekkelijk is, vindt Roos hem nog altijd onsympathiek en arrogant. Op een middag, toen het eerste slachtoffer van de seriemoordenaar was gevallen, had hij al zijn ongenoegen eruit gegooid en haar er in grove bewoordingen van beschuldigd dat ze zich omhoog geëlleboogd had. Hij was vijfender-

tig, had zelf teamleider willen worden en voelde zich gepasseerd. Iets waar zij totaal niets aan kon doen, maar zijn wrok is na al die tijd nog altijd voelbaar.

‘Ha, Roos, je bent er weer. Hoe was je vakantie?’ Zijn ijsblauwe ogen lijken dwars door haar heen te kijken. Hij glimlacht niet. Hij vraagt het duidelijk omdat je dit soort dingen hoort te vragen aan een collega, niet uit interesse. Met zijn hand strijkt hij over zijn natte gezicht.

‘Twee weken in de zon in februari is geen straf,’ antwoordt ze kort maar beleefd. Hij vertelt zelf maar heel zelden iets over zijn privéleven. Nu ze daarover nadenkt, beseft ze dat ze maar heel weinig persoonlijke dingen over hem weet.

Achter Petra en Nina komt Berend van Noppen gehaast de teamruimte binnen. Hij laat zijn ogen door de ruimte gaan. ‘Roos, heb je even tijd?’

Fijne vakantie gehad, Roos? denkt ze.

Ze draait zich op haar stoel om naar haar leidinggevende. ‘Zeker. Moet ik meelopen?’

Hij leunt met zijn achterwerk tegen een leeg bureau en slaat zijn armen over elkaar voor zijn borst. ‘Nee, het kan hier wel. Ik weet dat het wat snel is en je het liefst rustig op gang zou komen, maar misschien heb ik een nieuwe casus voor je.’

‘Oké?’ Ze schuift een vochtige pluk haar achter haar oor. Hoewel ze dat niet wil, voelt ze zich toch wat geïntimideerd door hem. Hij straalt gezag en zelfvertrouwen uit en ze wil hun goede werkrelatie niet verpesten.

‘Heb je iets meegekregen over de vrouw uit Bruinisse die spoorloos is verdwenen?’

Bruinisse... Roos denkt diep na. Ze weet nog niet precies waar alle plaatsen liggen. ‘Nee, ik heb het nieuws niet gevolgd.’

‘De collega’s in Zierikzee dachten eerst aan een overbezorgde moeder, maar nu de dochter al meer dan twee weken weg is, lijkt er toch meer aan de hand te zijn.’

‘Toen Ella verdwenen was, zei je dat een vermissing geen zaak is voor de recherche,’ kan ze niet nalaten om te zeggen. Zodra ze de woorden heeft uitgesproken wil ze die weer terugnemen. Hij is geen onsympathieke leidinggevende, maar houdt er niet van om tegengesproken te worden of nee te horen te krijgen.

Berend staat op en loopt naar Roos toe. Vlak voor haar blijft hij staan. Hij is een man die veel kan zeggen met één wenkbrauw. Zijn donkere ogen schieten vuur. Ze kijken haar recht aan. ‘Ga toch maar langs bij haar ouders om het verhaal te horen.’ Zijn stem klinkt zacht als hij hun gegevens en het adres opdreunt.

2

Halverwege de ochtend is het niet meer zo druk op de weg. De meeste mensen zijn nu wel op hun werk. Roos en haar collega Petra van den Dries zijn in de dienstauto op weg naar Bruinisse. Ze is een goede rechercheur, maar staat niet te springen om over te werken als moeder van een tweeling van bijna vier jaar. Ze zit er niet mee dat ze nog altijd brigadier is.

Roos heeft het adres van de familie Romeijn ingevoerd in het navigatiesysteem en rijdt over de Rijksweg A58 in de richting van Goes.

Petra draait zich op de passagiersstoel van de blauwe Volvo naar Roos toe. Haar lange donkerbruine haar golft over haar schouders. ‘Vertel eens wat over Curaçao.’

‘Tja...’ Roos weet niet waar ze moet beginnen. Er is zoveel over het eiland te vertellen. Om dat in een paar zinnen samen te vatten is niet eenvoudig. ‘Het is een heerlijk eiland. Ik begrijp wel waarom mijn zus er zo graag woont. Overal staan prachtige pastelkleurige huizen en van die okerleurige landhuizen, je hebt geweldige stranden, warm zeewater, heerlijk eten en vriendelijke mensen. Het is daar nooit guur en koud, zoals hier, dus je loopt elke dag in je korte broek en op teenslippers. En weet je wat ook zo bijzonder is: je kan er altijd buiten eten. Ook op het strand met je blote voeten in het

warme zand.’ Ze zou het niet erg hebben gevonden om er nog een paar weken langer te blijven en ze is zeker van plan om snel nog een keer terug te gaan.

‘Dat klinkt geweldig. Maar was het niet te warm?’

‘Nee, helemaal niet. Wij gingen altijd ’s morgens iets bekijken en ’s middags naar het strand. Op het eiland waait altijd een aangenaam briesje.’

‘Als de tweeling wat groter is willen wij er ook een keer naartoe, maar ik vind ze nu nog te klein om, wat is het... acht of negen uur in een vliegtuig te zitten.’

‘Snap ik, het is écht ver vliegen. En je kan niks, alleen maar een beetje lezen en zitten op zo’n krappe plek. Gelukkig krijg je wel twee maaltijden. Dan heb je nog wat te doen. Op de terugvlucht had ik echt pech. In verband met zijn lange benen zit Werner altijd aan het gangpad en ik in het midden. Aan het raam zat een Belgische meneer – superaardig, hoor – die eigenlijk twee stoelen nodig had. Daardoor kon ik me nauwelijks bewegen. Dan komt zo’n stewardess vriendelijk vragen of je bij je maaltijd nog wat wil drinken en heb je geen idee waar je het moet laten.’

‘Gisteren heb ik zó gelachen,’ vertelt Petra. ‘Jaxx en Quinn zijn al goed zindelijk, maar ze zijn daar toch erg mee bezig, dus toen ik naar een vriendin reed vroeg Jaxx of zij ook een wc had. Ik maakte een grapje en zei dat zij geen wc heeft. Toen ging hij huilen en z’n broer deed natuurlijk mee.’

‘Oei, tranendal,’ zegt Roos terwijl ze meelacht. Ze zet de richtingaanwijzer aan en slaat af. ‘Ook wel zielig, dat verdriet, ze zijn nog zo klein.’ Ze steekt haar hand uit en zet de radio iets harder. De nieuwslezer vertelt over verdachte pakketjes die in de zee bij Oostkapelle zijn gevonden. Ze kijkt naar Petra om er een opmerking over te maken, maar heeft het idee dat haar collega een beetje zit weg te doezelen.

Geconcentreerd rijdt Roos over de toch wat smalle Zeelandbrug van Zuid-Beveland naar het eiland Schouwen-Duiveland. Water

van tegemoetkomende auto's spat op haar voorruit. Rechts van haar glinstert het water van de Oosterschelde met witte schuimkoppen op de onstuimige golven. Boven hun hoofden verzamelen zich steeds donkerder wolken.

Via Zierikzee en Nieuwerkerk rijdt ze door het landschap langs uitgestrekte weilanden en akkers met slechts hier en daar een boerderij met een rood pannendak. Roos is nog nooit op dit eiland geweest. Vroeger waren Schouwen en Duiveland nog aparte eilanden waartussen het water de Gouwe liep. Behalve de Zeelandbrug vormen de Brouwersdam en de Grevelingendam ook vaste verbindingen. Ze vindt het wilde en waterrijke landschap mooi. Het lijkt een heel andere wereld. Rustiger ook dan het zuidelijker gelegen schiereiland. Ze ziet ganzen lopen en herkent bergeenden en verschillende soorten futen. Ze heeft ergens gelezen dat veel vogels hier na een lange vlucht vanuit Scandinavië of Siberië overwinteren.

Bruinisse ligt op de noordoostpunt van Duiveland en grenst aan het Grevelingenmeer en aan de oostkant aan het Zijpe. De bevolking leeft er al eeuwenlang van de mosselvisserij en de landbouw.

Vlak voor het dorp verlaat ze de N59 en volgt ze een smallere parallelweg. Kauwtjes hoppen over de stoppelvelden en een zwerm meeuwen vliegt achter een tractor aan. Roos mindert vaart en stuurt de auto, op aanwijzing van het navigatiesysteem, de dijk op. Ze ontwijkt een oudere man op een driewielerfiets die er totaal aan voorbijgaat dat zij van rechts komt.

De amper drieduizend zielen die het dorp telt hebben zich, met het oog op de aankomende regen, blijkbaar in hun huizen verschanst, want op straat is niemand te zien.

De familie Romeijn woont in een vrijstaand witgeschilderd huis aan de Havenkade, dat zo te zien recent nog geschilderd is. Het staat op een flink stuk grond dat is omheind door een grijs metalen hek. Alles ziet er goed onderhouden uit.

Ze parkeert de auto, maakt haar veiligheidsgordel los en opent het portier.

Petra rekt zich uit en geeuwt ongegeneerd. ‘De jongens werden vannacht twee keer wakker,’ zegt ze verontschuldigend.

‘Ik begrijp het.’ Roos weet uit de verhalen van Petra dat haar man, die jurist is en met zijn eigen praktijk in Domburg gruwelijk veel geld verdient, het ouderschap wel eens te gemakkelijk ziet. Hij houdt zich liever bezig met zeilen en golfen dan met de taakverdeling thuis, terwijl Petra ook een fulltimebaan heeft. Dat schuurt nog wel eens tussen hen. Roos weet dat een relatie hebben met een diender vaak niet zo eenvoudig is. Niet alleen door de onregelmatige werktijden, ook vanwege de verschrikkelijke dingen die je soms ziet.

Over het verharde tuinpad lopen ze naar de voordeur en bellen aan. Het geluid galmt door het huis.

Binnen klinkt luid geblaf.

Een slanke vrouw met klassieke gelaatstreken, hoge jukbeenderen en kortgeknipt bruin haar opent de deur. ‘Ida Romeijn,’ stelt ze zich voor. Ze heeft een bezorgde blik in haar ogen, die omringd zijn door fijne rimpels.

Roos weet uit het registratiesysteem BPS dat mevrouw Romeijn drieënvijftig is, maar ze lijkt wel tien jaar ouder. Haar gezicht ziet grauw en onder haar ogen schemeren donkere schaduwen.

Een klein wit hondje verschijnt tussen de onderbenen van de vrouw, nog steeds hard blaffend.

‘Roos Latuheru, recherche. En dit is mijn collega Petra van den Dries.’

Ida doet de deur verder open. ‘Kom binnen.’

Ze trekken hun jassen in de gang uit en hangen ze op een van de kapstokhaken aan de muur.

Ida gaat hun voor naar de keurig opgeruimde woonkamer, waar de verwarming voor een behaaglijke warmte zorgt. De muur tegenover de deur wordt deels in beslag genomen door een plafondhoge boekenkast. Het ruikt er sterk naar boenwas. Roos vraagt zich af in hoeveel woonkamers en keukens ze tijdens haar werk al is geweest.

Het hondje springt blaffend tegen Roos' been omhoog. Zijn staart zwiept blij heen en weer.

'Af, Nero,' zegt Ida terwijl ze plaatsneemt aan de eettafel in de achterkamer.

Het hondje heeft er geen boodschap aan.

Roos ook niet. Ze gaat op haar hurken zitten en aait het beestje. 'Hoi, Nero,' zegt ze. Haar gedachten dwalen af naar de West Highland white terriër, Rico, die ze als kind had en die zo jong overleed.

Op de eettafel met het pluchen tafelkleed staat een glazen theepot klaar op een lichtje.

Ida zet vier theeglazen neer en schenkt ze met bevende handen in. Het getik van de grote hangklok is het enige geluid dat te horen is. De wijzers staan bijna op halfelf.

Wanneer Roos op de stoel naast Petra gaat zitten kijkt Ida haar recht aan. 'Nu herken ik u. Uit de krant en van tv.'

Roos glimlacht. De laatste maanden van vorig jaar was ze veel in de media verschenen door de nasleep van de opzienbarende rechtszaak van seriemoordenaar Frans Franken. Ze was door allerlei kranten geïnterviewd en zelfs uitgenodigd voor tv-programma's. Dat laatste had ze overigens geweigerd. Het was een gruwelijke zaak, die ook landelijk en in Duitsland veel aandacht kreeg. Uiteindelijk werd hij veroordeeld voor de moord op negen vrouwen in Nederland en Duitsland. Zijn vrouw Renate hebben ze nog een paar keer verhoord, waarna duidelijk werd dat ze wel degelijk betrokken was bij zijn wandaden. Zij zit nu ook in de gevangenis.

'Ik ben zo blij dat jullie er eindelijk zijn.' Ida zit rechtop, met haar handen in elkaar gevouwen op de tafel. 'Ik heb Carice op zondag 16 februari als vermist opgegeven, maar de politie in Zierikzee kwam niet in actie omdat ze een volwassen vrouw is die toen nog nauwelijks vierentwintig uur verdwenen was. Volgens hen had ze het volste recht om weg te gaan waarheen ze maar wilde.'

'Mensen verdwijnen best vaak.' Roos legt haar koude handen rond het warme theeglas. 'Ieder jaar worden ongeveer twintigdui-

zend Nederlanders als vermist opgegeven. Dat zijn er te veel voor de politie om op allemaal actie te kunnen ondernemen. Tachtig procent is binnen achtenveertig uur weer gevonden en de meeste anderen duiken na een paar dagen of weken weer op. Daarom is ons beleid om een aantal dagen te wachten. Nu Carice twee weken spoorloos is starten we toch een onderzoek. Vertelt u eens vanaf het begin, zodat we ons een beeld kunnen vormen van de situatie. Wanneer werd u ongerust?’

Ida, die net een slok thee wilde nemen, zet het glas terug op de onderzetter op het tafelkleed. Er spat wat thee over de rand, maar dat lijkt ze niet te zien. Wat ongemakkelijk kijkt ze naar de man die de woonkamer binnenkomt. Hij is breed en niet erg lang en heeft dik staalgrijs haar. Hij draagt een te ruime spijkerbroek en een groen-zwart geruit overhemd. Zijn blik is vernietigend.

‘Dit zijn de rechercheurs, Bart,’ zegt ze alsof hij dat zelf niet kan zien.

Bart Romeijn stelt zich niet voor en hij schudt geen handen. Hij gaat simpelweg op de vrije stoel aan de tafel zitten en slaat zijn armen demonstratief over elkaar.

Petra trekt vragend een wenkbrauw op naar Roos, pakt een pen en haar notitieboek met lijntjespapier uit de zak van haar colbert en slaat het open. ‘Wanneer werd u ongerust?’ herhaalt ze de laatste vraag die Roos stelde.

‘Op Valentijnsdag had Carice dertig paren te gast gehad voor de party in haar theetuin. Haar zus Andrea heeft haar geholpen met de versiering en het maken van alle gerechten. De avond was een enorm succes. Andrea had afgesproken om de volgende dag om tien uur te komen helpen met opruimen. Het vreemde was dat Carice er toen niet was, terwijl ze altijd heel stipt is met afspraken. Andrea heeft een sleutel en trof Nero, het hondje van Carice, alleen in huis aan.’

Roos ziet Nero’s oren omhooggaan bij het horen van zijn naam. Het valt haar ook op dat Barts doordringende ogen onafgebroken

op haar gevestigd zijn. De woede die hij uitstraalt is bijna tastbaar. Ze neemt een paar slokken van haar thee.

‘Ze dacht dat Carice misschien nog ergens naartoe moest en belde haar. Die nam gehaast op en zei dat ze bij een vriendin was. Het was belangrijk en ze kon er nu verder niets over zeggen. Andrea heeft toen alles opgeruimd en nog een eindje met Nero gewandeld. Toen Carice daarna nog steeds niet terug was, is Andrea terug naar huis gekomen met het hondje. Ze lachte me toen nog uit om mijn bezorgdheid, maar als moeder maak je je altijd ongerust. Zeker als je dochter plotseling weg is.’

Roos vindt het Schouwse dialect met de harde a-klanken heel anders klinken dan het Walcherse en luistert geboeid. ‘Hoe oud is Carice?’

Nero komt met zijn voorpoten tegen haar stoel aan staan. Ze aait hem over zijn kop en krabbelt achter zijn oren. Hij duwt zijn natte neus in haar handpalm als ze daar even mee stopt.

‘Zevenentwintig, en Andrea is vierentwintig. Zij is de helft van een tweeling. Haar broer heet Rob. ’s Middags kregen Andrea en ik allebei een paar vreemde sms’jes. Dat deed Carice nooit, sms’en, bedoel ik. We appten altijd, soms wel de hele dag door. Geen spectaculaire dingen, gewoon wat wissewasjes. Iemand die ze had gesproken of iets wat ze had gehoord.’

Roos ziet de onderlip van de vrouw trillen. ‘Liet ze jullie weten waar ze was?’

‘Nee, ze vertelde weer dat ze bij een vriendin was. Dat het belangrijk was en dat ze een paar dagen weg zou zijn. Dat was raar, want als ze dat plan had zou ze Nero bij ons hebben gebracht en hem niet alleen in huis hebben laten zitten. Dat beestje is haar alles. Het is niets voor Carice om zomaar te verdwijnen en haar telefoon niet op te nemen.’ Ida kijkt Roos en Petra om beurten aan. ‘Jullie weten dat niet, maar dat zou ze gewoon nooit doen!’ Haar stem slaat over. ‘Bovendien begon op 14 februari de voorjaarsvakantie in de regio’s zuid en midden, en in noord een week later. Dan loopt het niet di-

rect storm met wandelaars en fietsers in de theetuin, maar als het droog is en zelfs zonnig kan haar dat aardig wat gasten opleveren. Duitse toeristen zijn er altijd en Nederlanders en Belgen komen ook steeds meer. En bij welke vriendin was ze dan zó plotseling nodig dat ze alles uit haar handen had laten vallen? Wij vonden dat raar, hè?’ Ze draait haar gezicht naar haar man.

Bart knikt. Hij drinkt het laatste beetje thee op en slaat zijn armen weer voor zijn borst over elkaar. Ondanks dat hij nauwelijks iets zegt, is het Roos wel duidelijk wie hier de baas is in huis.

Ida zet haar theeglas op de tafel neer. ‘Andrea en Rob vonden dat ook. We hebben Carice nog een paar keer gebeld. De eerste keer werd het gesprek weggedrukt, daarna werd er niet meer opgenomen en bleef haar mobiel uitgeschakeld. We hebben het er de hele avond nog over gehad. Carice is wel zo dat als een vriendin haar nodig heeft, ze alles uit haar handen laat vallen om te gaan helpen. En wat kan er in Bruinisse gebeuren? Maar...’ Ze bijt op haar onderlip en staat half op. ‘Willen jullie nog thee?’

Roos en Petra schudden hun hoofd.

Ida gaat weer zitten. Ze zoekt even naar woorden voordat ze verder vertelt. ‘De volgende ochtend was ik alweer vroeg wakker. Het zat me gewoon niet lekker. Met Andrea ben ik in het huis van Carice gaan kijken of we daar iets bijzonders zagen. We weten precies welke kleding ze heeft en er leek niets weg te zijn, op haar lichtgrijze pluchen trui na. De rest van haar kleding lag nog in de kast. Haar haarborstel en tandenborstel lagen zelfs nog in de badkamer. Dat deed de alarmbellen bij ons nog harder rinkelen. Als ze plannen had gehad om een paar dagen weg te blijven had ze die toch meegenomen?’

Ze zwijgt even en staart voor zich uit.

‘Weet u wat ook vreemd was: de stijl van de sms’jes. Zo schreef Carice nooit. Het was... Het... was gewoon heel anders. Vanaf de basisschool heeft Carice drie beste vriendinnen: Brenda, Marlies en Eline. Die heb ik direct opgebeld en ik heb ze verteld wat ik jullie nu

vertel. Zij begrepen er ook niets van. Ook niet met welke vriendin ze weg was en waarom.'

'Niemand was dus op de hoogte van de reden van haar, eh...'
Roos weet even niet hoe ze het moet noemen. '...verdwijning.'

'Nee. Iedereen die we hebben gesproken was verrast.'

Weer is het stil. De klok lijkt trager te tikken.

'Dus jullie maakten je allemaal erg ongerust,' vat Petra het verhaal samen. Ze tikt met haar pen tegen haar notitieboek.

'Ja, natuurlijk. Maar ja, ze is zevenentwintig. Misschien was ze wel verliefd geworden en wilde ze ons dat nog niet vertellen.' Ida haalt diep adem en blaast de lucht hard uit. 'We verzonnen van alles. Dat het haar even te veel was geworden en ze wilde wandelen. Maar dan had ze Nero meegenomen en Andrea laten weten dat ze de afspraak niet kon nakomen. We zeiden tegen elkaar dat Carice na het weekend wel terug zou komen en reden allemaal wel zes, zeven keer per dag langs haar huis. Maar ze bleef spoorloos. Toen ik gisteren jarig was en Carice niets liet horen wist ik het zeker. Dit klopt niet! Als ze er niet bij kon zijn – wat al niets voor haar is –, dan had ze absoluut iets laten horen. Zij is altijd degene die met veel enthousiasme een cadeau bedenkt: een gezellig uitje of ergens gaan eten. En nu is ze al zestien dagen weg.' Mevrouw Romeijn perst haar lippen op elkaar.

Roos bevochtigt haar lippen. 'Ik begrijp wat u bedoelt. Het klinkt mij ook vreemd in de oren.'

Bart maakt een schamper geluid. 'Nou, gelukkig dan maar! Dan gaat er misschien ein-de-lijk eens iets gebeuren.'

'Bart,' protesteert zijn vrouw zacht. Ongemakkelijk frunnikt ze aan het gouden kruisje dat aan een dunne ketting om haar hals hangt.

'Het is toch zo? We gaan verdorie al twee weken door een hel, jij balanceert op de rand van een zenuwinzinking en de politie weigert al die tijd om ook maar iets te doen.' Meneer Romeijn schreeuwt nu zelfs. 'Er is zoveel kostbare tijd verloren gegaan.' Hij kijkt Roos met

een vijandig blik aan, met opengesperde neusgaten. ‘En nu krijgen we een... een agent die duidelijk niet van hier komt en...’

‘Bárt! Ik ben juist heel blij met inspecteur Latuheru. Zij is heel goed in haar werk en heeft vorig jaar die seriemoordenaar in Zeeland opgepakt, weet je nog?’

De adamsappel van Bart gaat op en neer wanneer hij heftig slikt.

Roos reageert niet op zijn beledigende en discriminerende woorden. Van huis uit heeft ze respect voor ouderen en de waarde van familiebanden meegekregen, maar inwendig is ze woedend. Aan de andere kant heeft ze er ook begrip voor dat mensen door hun onmacht, emoties en verdriet agressief reageren. Maar Bart lijkt gewoon een onsympathieke man. Trots heft ze haar hoofd, waarna ze zich tot zijn vrouw richt. ‘U vertelde dat Carice een theetuin heeft. Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

Weer maakt Bart een schamper geluid. Hij schuift zijn stoel naar achteren en staat op. Met zijn rug naar hen toe kijkt hij door het achterraam naar buiten. Het grote raam kijkt uit op de achtertuin. Roos ziet de spanning in zijn schouders.

Ida schenkt nog een kop thee voor zichzelf in en houdt de pot vragend naar Roos en Petra omhoog.

Petra schuift haar glas in haar richting. ‘Doe toch maar,’ zegt ze.

‘Carice heeft een kleine woning met daarachter een schuur. Daarin houdt ze allerlei feesten, ook kinderfeestjes, en zodra dat kan heeft ze tafeltjes buiten de schuur staan waar fietsers en wandelaars kunnen lunchen of koffie met iets lekkers kunnen kiezen. Dat loopt heel goed.’

‘Nu ook al?’ vraagt Petra.

‘Ja, als het mooi weer is, dan zet ze een bord aan de weg en is de tuin open.’

Petra noteert de telefoonnummers van de ouders en vriendinnen van Carice. ‘Waar was u op 15 februari, meneer Romeijn?’

Met gebalde vuisten draait hij zich abrupt om, waarna hij haar aankijkt met een van woede vervulde blik. ‘Denkt u dat...’

‘Wij denken niets,’ antwoordt ze helder. ‘We vragen dit standaard aan iedereen.’

‘Het was zaterdag en het was ijszig koud. Ik was volgens mij de hele dag thuis. Toch?’

Zijn vrouw knikt. ‘Ik ben ’s middags nog naar de kerk gegaan om te helpen. Toen ik thuiskwam was jij hier.’

‘Wanneer was u in de kerk?’ Petra kijkt haar afwachtend aan, met haar pen op het papier.

‘Van halftwee tot vier uur ongeveer, denk ik.’

Petra besluit om nog maar even niet te vragen of iemand anders voor die tijd kan bevestigen dat meneer thuis was. ‘Wat hebben jullie zelf al gedaan om Carice te vinden?’

‘Verschillende zoekacties. Dagenlang.’ Bart kucht in zijn vuist. ‘Rob coördineert via de app de afspraken met iedereen die wil helpen zoeken. We hebben overal in de buurt rondgereden en gezocht, in de polders, op de schorren en slikken, in het dorp. Tractoren reden mee om met schijnwerpers het gebied te verlichten. We waren bang dat een auto haar had aangereden of zo en dat ze was gevallen en zich had bezeerd, daarom zochten we ook in bermen en in sloten.’

Ida wisselt een blik met haar man. ‘Als je zo loopt te zoeken naar je kind vraag je je af wat je aan het doen bent, want waarom zou ze daarnaartoe zijn gegaan zonder iets van zich te laten horen? We maken ons zoveel zorgen. Het is een hel! Haar broer en zus hebben heel Instagram afgestruind om die vriendin te zoeken met wie ze een bijzondere band kan hebben. Maar we weten het niet. Het is een raadsel wie die vriendin is.’

3

‘Kunnen we in het huis van Carice rondkijken?’ vraagt Roos.

Even aarzelt Ida. ‘Eigenlijk vind ik dat nog steeds een schending van haar privacy, maar dat is dan maar zo. Het belangrijkste is dat onze dochter terugkomt. Dan lacht ze me maar uit.’ Ze verruilt haar pantoffels voor haar schoenen en ze trekken alle drie hun jas aan.

Bart staat met een frons op zijn voorhoofd en met zijn armen over elkaar naar hen te kijken. ‘Vergeet de sleutel niet,’ zegt hij tegen zijn vrouw, waarna Ida met een rood hoofd naar de keuken snelt, waar een sleutelrekje hangt.

Roos knikt ten afscheid naar de nog altijd furieus kijkende man. Hij reageert niet.

Na de warmte binnen lijkt het buiten extra koud. Roos trekt de rits van haar korte jas tot boven toe dicht. Met haar spijkerbroek en dunne trui is ze te koud gekleed, maar wie verwacht nou dat het begin maart maar zes graden is?

Ida stapt achter in de dienstauto. ‘Ik loop straks wel terug,’ zegt ze. ‘Het is niet ver.’

Ze rijden over de smalle geasfalteerde Boomdijk, dwars door de weilanden en akkers. Dommig nagekeken door een aantal schapen. De auto passeert een man in een gele regenjas die met zijn flat-coated retriever door de regen loopt.

De zon probeert zich vertwijfeld een weg te banen door de donkere wolken.

‘Wanneer hebt u Carice voor het laatst gezien?’ vraagt Petra.

‘Woensdagavond kwam ze bij ons eten.’

‘Was alles toen nog gewoon? Viel u nog iets op? Gedroeg ze zich anders?’

Ida slikt. ‘Ze zou om zes uur komen, maar ze was iets later.’

‘Weet u waarom?’

‘Ze had het erg druk.’

Roos bekijkt de vrouw op de achterbank via haar achteruitkijkspiegel. Ze vindt het goed van Petra dat ze nog meer vragen stelt.

‘Ze, eh...’ Ida zoekt naar woorden. ‘Ze was altijd vrolijk, maar nu was ze wat gespannen, leek het wel. Een beetje ongedurig. Toen had ik al een benauwend gevoel; mijn man noemde het mijn moederinstinct.’

‘Vertelde ze wat er was?’

‘Nee, we hebben over gewone dingen gepraat. Ook wel over de valentijnsparty die eraan kwam, maar daar verheugde ze zich alleen maar op. Stop, hier is het!’

Roos remt en parkeert voor een klein huis. Ze stappen uit en kijken om zich heen.

‘Wat een leuke plek,’ zegt Petra.

Ida glimlacht. ‘Carice heeft altijd van een huis zoals De Rozen-
tuin gedroomd. En als ze iets in haar hoofd had...’

Roos spitst haar oren en kantelt haar hoofd, maar op de wuivende rietkragen in de sloot en een zwerm overvliegende ganzen na is het stil op de dijk. Welke jonge vrouw wil hier zo afgezonderd wonen, vraagt ze zich af. Zij zou hier na een dag al getikt worden.

‘Is dat haar auto?’ Petra kijkt naar de witte Fiat 500 op de oprit.

‘Ja. We hebben zelfs de bonnetjes die voor in haar auto liggen bekeken. Haar fiets staat ook gewoon in de schuur. Ze is dus gaan lopen of is door iemand opgehaald.’

Een buurvrouw die verderop bij haar brievenbus aan de Boombijk staat steekt groetend haar hand op.

Ida kijkt ernaar, maar zwaait niet terug. Demonstratief draait ze haar rug naar de vrouw toe. Haar gezicht staat afwijzend.

‘Wie is dat?’ vraagt Roos.

‘Nadine Kik,’ mompelt ze onwillig. ‘Met Rob ben ik bij haar op de boerderij geweest. Ze woont er sinds ongeveer een jaar en ze drinkt wel eens koffie met Carice.’

‘Is zij ook een vriendin, denkt u?’

Roos ziet hoe Ida duidelijk aarzelt of ze dit wel wil vertellen. Ze opent haar mond en sluit hem dan weer.

‘Alles kan belangrijk voor ons onderzoek zijn, mevrouw Romeijn,’ zegt ze.

‘Ze hebben ruzie gehad in de week voordat Carice verdween,’ flapt ze eruit. ‘Carice vond dat erg, want ze heeft een hekel aan ruzie.’

Roos strijkt haar krullen uit haar gezicht. ‘Weet u waar die ruzie over ging?’

‘Over de man van Nadine, Arie.’

‘Wat is er dan met hem?’

Ida bevochtigt haar droge lippen. ‘Ach... Ik wil de zaak niet verder opblazen en Carice ook niet in een verkeerd daglicht stellen, maar Carice en Arie kunnen het erg goed met elkaar vinden en dat kan Nadine niet hebben.’

‘Hoe reageerde ze dan?’

‘Ze werd woedend, ging schelden. Ook tegen mij toen ik haar in de supermarkt tegenkwam. Dan riep ze hard dat ik mijn dochter beter had moeten opvoeden. Dat mijn kind stookt in een goed huwelijk en ze zelf maar een vent moet zoeken...’ Haar stem sterft weg. Ze pakt een verfrommelde papieren zakdoek uit haar jaszak en snuit haar neus. ‘Ik heb er bij Carice op aangedrongen om het een en ander met Nadine uit te praten. Of dat Arie dat kon doen. Ze zou erover nadenken.’

Roos ziet dat Ida moeite heeft met de situatie. ‘Wat erg voor u! En raar dat ze dan nu zo vriendelijk naar u zwaait.’

Ida haalt haar schouders in een gelaten gebaar op. ‘Ja, dat begrijp ik ook niet, daarom zwaai ik niet terug. Ik begrijp die vrouw niet. Nu Carice weg is deelt ze wel onze oproepen over de vermissing op Facebook en Instagram en ze heeft ook meegelopen met de zoekacties.’

Ze loopt naar de voordeur van het huis en opent die met trillende vingers.

Iemands huis is een stil bewijs van zijn of haar leven. Je kan veel over een persoon en het karakter van diegene aflezen door het huis te bekijken. Roos vindt het fijn dat ze nu legitiem het huis van Carice kunnen doorzoeken. Niemand verdwijnt zomaar. Misschien vinden ze een antwoord in haar huis.

Ze beginnen in de woonkamer. Er staan een zwartleren bank en twee rieten stoelen. Op de muur zit behang met een klein blauw bloemetje. Op de rieten salontafel ligt een stapel *Linda's* en overall staan en hangen planten. Roos vindt het er gezellig uitzien. In de keuken is alles ook netjes opgeruimd. Ze trekt de koelkast open, die schoon en leeg is, en kijkt naar Ida.

‘Ik heb alles weggegooid. Het lag te schimmelen. En daarna heb ik de koelkast schoongemaakt.’ Ida kijkt bedremmeld. ‘Dat had ik zeker niet mogen doen?’

‘Ik denk niet dat het wat uitmaakt,’ vergoelijkt Roos. ‘Ik begrijp wel dat u dat hebt gedaan.’ Achter Petra aan loopt ze naar de slaapkamer. Ze kijken om zich heen. Het tweepersoonsbed is netjes opgemaakt en voorzien van een lichtblauwe sprei en op een wasrek hangen verschillende kledingstukken. Voor het raam staat een klein bureau met daarop een opengeklapte laptop. Roos zet de laptop aan en op het scherm verschijnt een foto met de kop van Nero.

Haar vingers blijven boven het toetsenbord hangen. ‘Weet u de toegangscode?’

‘Nee.’ Ida schudt haar hoofd. ‘Wij hebben ook al geprobeerd om erin te komen.’

Roos klapt de laptop dicht. Op het schrijfblok dat ernaast ligt is de naam 'Nadine' gekrabbeld en omcirkeld. Wat is er toch met die vrouw? Roos maakt er met haar telefoon een foto van. De rest van het blok is leeg. Nergens ligt een afscheidsbrief of iets anders waaruit ze kunnen opmaken waar Carice is gebleven.

Op een plank boven het bureau staat een verzameling boeken. Thrillers, ziet Roos in een oogopslag.

In de badkamer staan op het planchet boven de wastafel een paar schoonheidsproducten naast elkaar.

Ze probeert zich een beeld te vormen van iemand die plotseling op reis gaat. Dan neem je toch je tandenborstel, haarborstel, ondergoed en zo mee? 'Ik blijf het vreemd vinden dat uw dochter niets van huis heeft meegenomen. Is ze altijd zo impulsief?'

'Eigenlijk helemaal niet...'

'Hebt u een duidelijke foto van uw dochter?'

Ida pakt haar telefoon en draait het beeld naar Roos. 'Deze hebben we op sociale media gebruikt.'

Het is een foto van een glimlachende vrouw met een smetteloze huid en prachtige groene ogen die zelfverzekerd in de camera kijken. Ze heeft donkerblond haar dat warrig en nonchalant over haar schouders valt.

'Wilt u hem doorsturen?' Ze noemt haar nummer.

'Tuurlijk.'

Even later pingt Roos' telefoon. Ze bekijkt de foto van Carice nog eens aandachtig. Is ze gelukkig? Heeft ze haar dromen waar kunnen maken? Zo ziet ze er wel uit. 'Hebben jullie contacten met de pers nog iets opgeleverd?'

'Pff... Een kolommetje in het dagblad. Als er geen gruwelijke details zijn waar ze verslag van kunnen doen verliezen ze al snel hun belangstelling.'

'Waren er nog meer mensen met wie Carice ruzie had?' vraagt Petra.

'Nee,' antwoordt Ida na een diepe zucht. 'Volgens mij kan ze het

met iedereen goed vinden. Ik hoor alleen maar positieve berichten en het hele dorp leeft mee.'

'En financieel? Denkt u dat ze problemen of zorgen had?' Roos noemt het woord 'depressief' niet.

'Ze had geen problemen. Ze was bijna altijd vrolijk.'

In de hal bukt Roos zich naar de stapel post. Het meeste is reclame. Ze bladert snel door de andere post, maar daar zit niets bijzonders tussen.

Buiten lopen ze om het huis heen en nemen ze een kijkje bij de grote schuur die op een meter of tien afstand van het woonhuis staat. Het bijgebouw is voorzien van zwarte gepotdekselde planken en heeft een glazen dak. Overal staan grote witte bloempotten met struik- en klimrozen en plantenbakken vol tulpen en narcissen.

Ida opent de schuur met een opvallende lange sleutel. 'Vroeger was dit een schapenschuur. Carice heeft hem laten verbouwen en is er erg trots op.' Ida steekt haar handen dieper in de zakken van haar jas.

Naast de grote, open ruimte is een praktische keuken en daarnaast een dames- en een herentoilet. Alles ziet er brandschoon uit. Nergens zien ze iets bijzonders.

Eerste druk mei 2026

Dit is deel twee in de serie 'Een Zeelandthriller'.

Copyright © 2026 Ellen De Vriend

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagbeeld vrouw: © Trevillion; Zeelandbeeld: © Mark Bolijn

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 7861 0

ISBN e-book 978 90 261 7862 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7863 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.